

Fru Betty var atter bleven rød. Det var nemlig ogsaa første Gang, at Broderens Hustru var bleven nævnet mellem dem. Desuden havde Venindens Spørgsmaal rippet op i et gammelt Saar, som Frk. Ragnhild havde tilføjet hendes Søsterstolthed. Som saa mange Andre havde ogsaa Fru Betty i sin Tid haabet paa, ja været fuldt overtydet om en fremtidig Forbindelse mellem Veninden og Emanuel. Straks efter hans Tilbagevenden til København havde det næsten set ud, som om der allerede eksisterede en Forstaaelse imellem dem. Men pludselig havde Forholdet forandret sig, og Fru Betty følte sig overbevist om, at det var Ragnhild, der alligevel i det afgørende Øjeblik havde faaet Betænkeligheder. Hun mente endog at vide, ved hvilken bestemt Lejlighed Bruddet maatte være sket. Ved hendes afdøde Mands sidste Fødselsdagsmiddag, hvor de begge havde været til Stede, havde nemlig Ragnhilds Tone overfor Emanuel været paafaldende kølig, næsten afvisende. Og det var netop efter denne Dag, at Forandringen med ham var foregaaet.

„Saa alt dette har altsaa du og Pastor Petersen gaaet og snakket sammen om,“ sagde hun efter nogle Øjeblikkes Tavshed. „Det overraskede mig